

TALLINN, ESTLAND
DRIE JAAR GELEDEN

De markt op de Raekoja Plats in Tallinn was nog in volle gang en in het steegje dat erop uitkwam, in de deuropening van een antiek-winkeltje dat zijn luiken al had gesloten, stond de man die Jason Bourne werd genoemd. Het was bijna tijd om in actie te komen. Als het zover was, zou hij een paar seconden de tijd hebben om het doelwit in veiligheid te brengen, en hij had de vluchtroute glashelder voor de geest. Nova en hij hadden die de afgelopen twee uur meer dan tien keer doorgenomen.

Zonder het doelwit af, loods het langs het oude stadhuis en loop via Kullasseppa weg van het plein.

Daarna moesten ze doorlopen tot aan de middeleeuwse muur rondom de Oude Stad en door de poort naar het ontmoetingspunt bij de Alexander Nevski-kathedraal.

Tenminste, dat was het plan, maar plannen wilden nogal eens in duigen vallen als de missie eenmaal was begonnen. In het avond-duister en met het vele publiek op de markt bestonden er genoeg manieren om ongezien een doelwit te elimineren.

Bournes gezicht tintelde van de decemberkou. Er was een paar centimeter poedersneeuw gevallen, die door de honderden voeten tot een gladde laag was getrapt. Door de open deuren van het *raekoda* kwam het gezang van een kerkkoor naar buiten, dat zich vermengde met het vrolijke geroezemoes van de mensen die langs de marktkraampjes liepen. De snoeren met witte lampen tussen de daken deinden heen en weer in de wind en in het midden van het

plein stond een meer dan acht meter hoge kerstboom die met talloze lampjes was versierd. Bourne rook de geur van kaneel, die uit de vaten met warme bisschopswijn opsteeg.

Via zijn oortje hoorde hij de aangename stem met het Britse accent van zijn partner bij Treadstone. 'Is Kotov al in beeld?' vroeg Nova.

Bourne keek naar de stenen sierboog recht voor hem. Daarachter was de overdekte gang die uitkwam bij het restaurant waar de ministers van Defensie van diverse Baltische landen hadden gedineerd. 'Nog niet. Hij kan nu ieder moment naar buiten komen.'

'Je hebt gezelschap,' waarschuwde Nova hem.

'Lange baard, bontkraag, fleecemuts?'

'Ja, dat is hem.'

'Hoeveel anderen?' vroeg Bourne.

'Minstens vier. Zo te zien had Holly gelijk. Dat de FSB geen seconde heeft gearzeld en onmiddellijk een team heeft gestuurd om Kotov op te ruimen.'

Bourne liet zijn blik over het grote plein bij het stadhuis gaan. Hij zag Nova, twintig meter van hem vandaan, bij een kiosk waar Duitse sierpoppen werden verkocht. Ze droeg een baret, om haar golvende zwarte haar in toom te houden, en was gekleed in een zwarte legging en een donkerblauw winterjack. Ze was klein van stuk en superslank. Heel even keken haar groene ogen hem aan, zonder te laten blijken dat ze wist wie hij was. Niemand op het plein zou vermoeden dat ze elkaar kenden en dat ze het afgelopen jaar samen al zes Treadstone-missies hadden gedaan, of dat ze amper zeven uur daarvoor naakt in elkaars armen in een hotelbed in Stockholm hadden gelegen, totdat ze werden gebeld met de opdracht onmiddellijk naar Tallinn te gaan.

'Het is zover,' zei Bourne. 'Ze komen naar buiten.'

Vanonder de stenen boog kwamen de mannen in zakenkleding en een paar vrouwen met lange winterjassen in groepjes van twee en drie het plein op lopen. Bourne kende ze allemaal van naam en gezicht, hoewel hij geen van allen persoonlijk had ontmoet. Ze waren hiernaartoe gehaald uit sneeuwrijke, noordelijk gelegen landen als Finland, Letland, Litouwen en Polen, die allemaal rondom de Baltische Zee gegroepeerd waren.

Plus Rusland, natuurlijk. De Russen waren hier ook.

‘Ik zie hem,’ fluisterde Bourne.

Grigori Kotov verscheen in de opening onder de boog en bleef daar staan om een sigaret op te steken. Achteloos blies hij een rookwolk omhoog terwijl hij deed alsof hij de kerstverlichting bewonderde, maar ondertussen ging zijn blik over de gezichten van de mensen op het plein. Kotov was in de vijftig en had zijn jaren van veldwerk er allang op zitten, maar een spion blijft altijd een spion. Er was iets wat hem onrustig maakte; niet iets wat hij zag, wist Bourne, maar iets wat hij níét zag.

Zijn officiële beveiliging was nergens te zien. Er was hier niemand om hem te beschermen. Het gezicht van de man stond volmaakt onbewogen, als een masker, maar daarachter zat wel degelijk angst. *Waar zijn ze?*

Kotov was van gemiddelde lengte en had de grove, typisch Russische lichaamsbouw. Hij had geen hoed op, alsof hij wilde bewijzen dat de kou hem niet deerde, en zijn donkergrijze wollen overjas hing open. Hij had een bol gezicht, een peper-en-zoutkleurige baard en bruin, gemillimeterd haar, dat in een scherpe punt naar zijn hoge voorhoofd wees. Zijn gezicht was bleek en werd ontsierd door een opvallend verticaal litteken op zijn rechterwang, en hij had donkere, ondoorgrondelijke ogen en dikke lippen die waren samengeknepen in een permanente ontevreden grijns. Hij leek nog steeds op wat hij dertig jaar lang was geweest: een KGB-killer.

Nu! Ga naar hem toe!

Bourne liep in grote passen op de Russische minister van Defensie af. Hij zag dat de moordenaar met de baard bij een kraam met speelgoedberen stond, als een vader die een kerstcadeau voor zijn kind zocht, niet als de beroepsmoordenaar die zijn doelwit besloep. De man maakte geen aanstalten om op Kotov af te lopen. Nog niet. Maar Bourne zag wel dat zijn lippen bewogen, en dat er een piepklein microfoontje onder de rand van zijn fleecemuts uitstak.

Tik-tik-tik, deed de klok in Bournes hoofd. *Geen tijd te verliezen!*

‘Minister Kotov,’ zei hij duidelijk hoorbaar tegen de Rus, die even verstrakte van verbazing omdat een onbekende hem bij zijn naam noemde. ‘Ik had gehoopt dat we elkaar tijdens de conferentie zouden tegenkomen. Mijn naam is Briggs. Charlie Briggs. We hebben samen wat gedronken na de telecombepreking vorig jaar in Kopenhagen. U, ik en dr. Malenkov.’

Kotov was een prof met een ingesleten overlevingsinstinct. Iederen bij de Russische *siloviki* – de politieke bondgenoten van Poetin, met wortels in de oude Sovjet-veiligheidsdiensten – wist dat een dag als deze ooit zou komen. Zeker iemand als Kotov, die bijna tien jaar als dubbelpion voor de vs had gewerkt. De man nam een lange haal van zijn sigaret, alsof hij wist dat het zijn laatste zou kunnen zijn, maar zijn stem bleef kalm toen hij vroeg: ‘Weet u zeker dat het dr. Malenkov was? In Kopenhagen?’

De Rus had de CIA-boodschap begrepen.

Malenkov. Kopenhagen. *Je bent verraden. Je leven is in gevaar.*

‘Ja, we zijn naar een bistro aan de Nyhavn gegaan,’ antwoordde Bourne. ‘Ik vrees dat dr. Malenkov een beetje te veel aquavit had gedronken.’

‘Ah, ja, nu weet ik het weer. Een heel genoeglijke avond, Mr Briggs.’

‘Ik had gehoopt dat u misschien tien minuten tijd voor me had, om even te praten. Mijn bedrijf brengt een upgrade voor onze beveiligingssoftware uit en ik kan u de laatste verbeteringen laten zien.’

Kotov liet zijn blik over het marktplein gaan en zag nu hetzelfde wat Bourne had gezien. Moordenaars. Hij liet zijn sigaret in de sneeuw vallen en trapte hem uit met zijn schoen. ‘Ja, graag.’

‘Mijn hotel is hier vlakbij.’

‘Uitstekend.’

Naast elkaar liepen de twee mannen het marktplein over. Rondom hen blies de wind wolken sneeuw op. De moordenaar met de baard keek ze na en gaf ongetwijfeld door dat de regels van het spel waren veranderd. Kotov was niet langer alleen. Daarna kwam de moordenaar ze langs de marktkraampjes achterna. Bourne had de Rus bij zijn elleboog gepakt en stuurde hem langs een kraam waar geurkaarsen werden verkocht.

Nova meldde zich in zijn oortje. ‘Hij loopt tien passen achter je.’

‘Zorg voor afleiding.’

‘Begrepen,’ antwoordde ze. ‘Als je het schot hoort, loopt hij precies twee passen achter je. Loop door naar de kathedraal.’

‘Oké. Zie je daar.’

Bourne bleef rustig doorlopen, niet sneller of langzamer, alsof hij geen idee had dat hij werd gevolgd. Hij was gewoon een Amerikaanse zakenman die een deal probeerde te sluiten met een Rus-

sische politicus. Hij deed alsof hij huiverde van de kou, stak zijn handen in zijn zakken en kromde zijn vingers om de kolf van zijn pistool.

Kotov, naast hem, liep ook gewoon door alsof er niets aan de hand was. ‘Ik neem aan dat we worden gevolgd.’

‘Ja. Over een paar seconden gaat er iets gebeuren. Blijf dicht bij me.’

‘Hoe is miss Schultz van plan me het land uit te krijgen?’

‘Het is onze taak om u bij haar te brengen. Wat er daarna gebeurt, hoort u van haar.’

Bourne concentreerde zich op het geluid van de krakende voetstappen in de sneeuw achter hem, duidelijker hoorbaar naarmate de moordenaar met de baard de afstand verkleinde. Zijn hersenen deden de berekening automatisch en hij schatte dat de man nu vier passen achter hen liep.

‘Vier passen,’ bevestigde Nova in zijn oortje. ‘Hij gaat sneller lopen.’

‘Ik ben klaar.’

Bourne kromde zijn wijsvinger om de trekker van zijn pistool. Twee seconden later schrok iedereen op de markt op van het harde geluid van een reeks pistoolschoten en glasgerinkel. Op hetzelfde moment trok Bourne zijn pistool, draaide zich om en zag de man met de baard amper twee meter achter zich. Ondanks de afleiding richtte de man zijn pistool al, maar hij was niet snel genoeg. Bourne schoot hem in zijn voorhoofd en de moordenaar met de baard zakte in elkaar.

Nova bleef in de lucht schieten. Op het marktplein werd geschreeuwd, de mensen raakten in paniek en begonnen door elkaar te rennen. Bourne trok Kotov aan zijn arm door de massa naar de zuidkant van het plein. Toen ze het stadhuis naderden, bekeek hij elk gezicht en zocht naar de volgende moordenaar, de volgende dodelijke dreiging. Overall vluchtten de mensen tussen de marktkraampjes door en renden ze de steegjes rondom het plein in.

Het was chaos! *Pure waanzin!*

Afgezien van één oude vrouw. Zij bleef kalm te midden van de gekte.

Te kalm!

De vrouw, minstens een jaar of tachtig en uitgedost in vrolijk ge-

kleurde plattelandskleding, stond naast de treden van het stadhuis achter een koperen bakplaat waarop ze kastanjes roosterde. Met de ene hand roerde ze en haar andere arm hing recht omlaag, alsof die verlamd was. Maar de blik in haar ogen was helder terwijl ze als een havik het plein afspeurde, en zodra ze Bourne en Kotov zag, kwam er leven in de hangende arm.

Die ging omhoog en ze had een pistool in haar hand.

‘Liggen! Liggen!’ riep Bourne. Hij greep de Rus vast en trok hem naar de grond. De kogels vlogen over hun hoofd, ketsten af op de keien en wierpen wolkjes sneeuw op. De oude vrouw bleef vuren, schoot het hele magazijn leeg, en Bourne voelde een felle pijnsteek toen er een steensplinter in zijn hand drong. Hij rolde zich om door de sneeuw en schoot drie keer terug. Zijn eerste kogel ketste af op de gevel van het stadhuis, maar de andere twee raakten de oude vrouw in de borst. Ze viel voorover en nam de bakplaat met kastanjes mee in haar val.

Bourne hielp Kotov overeind. ‘Kom mee!’

Ze renden de Raekoja Plats af, kwamen in Kullasseppa en bleven zo dicht mogelijk bij de voorgevels van de winkels. Bourne hield zijn pistool naast zijn heup. Hij liep snel en de oudere Rus moest moeite doen om hem bij te houden. Bourne wierp een snelle blik over zijn schouder en zag dat ze niet werden gevolgd. Hij keek weer vooruit en checkte de deuren en portaaltes van de winkels en de ramen van de appartementen erboven. Naarmate ze het plein verder achter zich lieten, waren er minder mensen op straat en al gauw liepen ze alleen door het duister.

‘Wie ben jij?’ vroeg Kotov, puffend van inspanning.

‘Ze noemen me Cain.’

Kotov bleef staan om op adem te komen. ‘Cain? Ben jij Cain? Ik heb over je gehoord.’

‘O ja?’

‘Er gaan verhalen over je. De man zonder geheugen. Zonder verleden.’

Bourne zei niets, maar hij voelde onmiddellijk de onrust in zijn hoofd, die hem als een oceaangolf overspoelde. De druk binnen in hem nam altijd meteen toe wanneer iemand over zijn verleden begon. Wat Kotov zei was waar: Bourne was zijn geheugen verloren tijdens een Treadstone-missie van een paar jaar daarvoor, toen een

kogel in zijn hoofd hem bijna het leven had gekost. Op dat moment was zijn hele eerdere leven gewist, en sindsdien had hij erg zijn best gedaan om overnieuw te beginnen, zonder te weten wie hij eigenlijk was.

Maar dit was niet het moment om daarbij stil te staan.

Ze hadden geen tijd. Het verleden deed er niet toe. Het bestond niet!

‘Kom,’ zei Bourne, en hij trok Kotov met zich mee. ‘We moeten verder.’

‘Wie heeft me verraden?’ vroeg de Rus.

‘Dat doet er niet toe. Het enige wat telt is dat Poetin weet dat u tegen hem hebt samengespannen. U kunt niet meer terug naar huis.’

Kotov haalde zijn schouders op. ‘Als je doet wat ik heb gedaan, weet je dat je er uiteindelijk de prijs voor moet betalen.’

‘Hij zal altijd blijven proberen u op te sporen.’

‘O, geloof me, ik ken zijn methodes. Toen we samen bij de KGB zaten, was hij mijn mentor. Later heb ik missies in diverse Europese landen gedaan om hem te helpen de basis voor zijn macht te leggen. Maar nu staat hij de verandering in de weg. Hij moet verdwijnen.’

‘Dat zal niet gebeuren zolang de siloviki en de oligarchen hem blijven steunen,’ zei Bourne.

‘Uit eigenbelang. Maar veel van hen denken hetzelfde als ik.’

‘Misschien wel, maar ze zullen het nooit uitspreken. Iedereen die u kent loopt nu risico. Hebt u familie?’

‘Mijn vrouw is overleden. Mijn dochter zal me vervloeken en doen alsof ik niet meer besta.’

‘Misschien is dat niet voldoende.’

Voor het eerst zag Bourne een spoorje van emotie op Kotovs gezicht. ‘Geloof me; vanaf dit moment ben ik dood voor haar.’

Bourne stak zijn hand op om een eind aan het gesprek te maken. Aan het eind van de straat kwamen ze bij de wandelpromenade langs het grote grasveld met de middeleeuwse Sint-Nicolaaskerk en de oplopende weg naar de oude stadsmuren. Daar aangekomen zagen ze de kerktoren boven de besneeuwde bomen uitsteken. Om hen heen was geen teken van leven te bespeuren en Bourne zag nergens voetstappen in de verse poedersneeuw. Toch vertelde zijn instinct hem dat er gevaar dreigde.

‘Hoort u dat?’ mompelde hij.

Kotov bleef staan. 'Die muziek?'

'Ja.'

Ergens vlakbij verstoorde een radio de stilte. Een golf popmuziek werd door de wind hun kant op gevoerd. Bourne probeerde vast te stellen waar de muziek vandaan kwam, maar die echode tussen de bebouwing en hield toen opeens weer op. Daarna bleef het stil.

Het was misschien raar, maar Bourne was ervan overtuigd dat het flarden van een Beatles-nummer waren geweest. 'Nowhere Man'.

'Doorlopen,' zei hij geërgerd tegen Kotov. 'We zijn er bijna.'

Twee minuten. Ze waren twee minuten lopen van de Nevskikathedraal verwijderd. Ze liepen de treden van de steile trap naar de Deense Koningstuin bij de oude stadsmuren op. Boven aangekomen bevonden ze zich hoog genoeg om de lichtjes van de flatgebouwen in de verte te kunnen zien, en daarachter het zwarte oppervlak van de Baltische Zee. Er stond een ijzig koude wind en Bourne keek naar de spookachtige standbeelden van de monniken bij de stadsmuur, met pijen die door de sneeuw steeds witter werden.

Gevaar! schreeuwde zijn instinct tegen hem.

Hier zag hij wel voetafdrukken in de sneeuw, die nog niet met een nieuwe laag waren bedekt. Ze werden door iemand opgewacht.

Bij een van de voorovergebogen monniken bij de muur bewoog iets. Achter het standbeeld kwam een man vandaan die het vuur op hem opende, maar Bourne had zich al door zijn knieën laten zakken en de kogels vlogen fluitend over zijn hoofd. Hij bracht zijn hand met zijn pistool omhoog en vuurde terug. De man bij het beeld sloeg tegen de grond, maar toen Bourne overeind kwam, besefte hij dat zijn tegenstander waarschijnlijk een pion had opgeofferd om een looper in stelling te brengen.

De koude loop van een pistool werd tegen Bournes achterhoofd gedrukt.

'Cain,' zei een stem. 'Laat je wapen vallen, alsjeblieft.'

Bourne liet zijn pistool in de sneeuw vallen. Hij deed zijn handen omhoog en draaide zich langzaam om. De man die tegenover hem stond, met de loop van zijn pistool tien centimeter van zijn gezicht, was jong, hooguit een jaar of vijfentwintig. Hij had pluizig haar, samengebonden in een staartje, en nog acne op zijn wangen. Desondanks straalde hij een slimme volwassenheid uit, vrijwel zeker als gevolg van een gedegen training. Toch zag hij er niet uit als

iemand van de FSB – de Russische Geheime Dienst – en ook niet als een Rus. Hij had niet eens een Russisch accent. Bourne kende genoeg agenten van overheidsdiensten van allerlei landen, maar deze jongen kon hij niet plaatsen.

‘Lenin,’ mompelde de man in zijn microfoontje. ‘Ik heb ze. Je had gelijk: Cain is bij Kotov. Orders?’

Bourne keek naar het gezicht van de man terwijl die naar het antwoord in zijn oortje luisterde. Bourne wist dat zijn doodvonnis was getekend. Hij staaarde naar de loop van het pistool voor zijn gezicht maar voelde geen warmte en rook geen kruitdamp. Deze man hoorde niet bij het FSB-team dat hem op het plein had opgewacht. Dit was een nieuwe gast op de party.

Maar wie was hij?

En wie was Lenin?

Er was geen tijd voor antwoorden. Over enkele seconden zou Bourne dood zijn.

Hij zag hoe de vinger van de jongeman zich om de trekker kromde. De explosie van het schot echode door de omgeving. De gezichtsuitdrukking van de man veranderde: eerst keek hij verbaasd, daarna gelaten en toen gingen zijn ogen dicht. Hij viel opzij op de grond en al gauw vormde het bloed uit de wond in zijn hoofd een helderrode vlek in de sneeuw.

Nova kwam de treden afrennen. De wind blies haar lange zwarte haar voor haar gezicht. ‘Moet ik je elke keer redden, Cain?’

‘Het lijkt er wel op.’

‘We moeten opschieten. Holly wacht op ons.’

Met z’n drieën haastten ze zich door de poort van de oude stadsmuur. De besneeuwde stoep naar de Nevski-kathedraal, met zijn verlichte witte torens en zwarte uivormige koepeldaken, liep licht op. Achter de kathedraal zagen ze de roze voorgevel van het Estlandse parlamentsgebouw. Bourne liep rechts van Kotov en Nova links van hem, allebei voortdurend met hun pistool op mogelijke belagers gericht. Bourne wist dat er meer moesten zijn, en het zat hem dwars dat hij niet wist wie het waren.

Lenin! Wie was Lenin?

Maar tot aan het ontmoetingspunt kwamen ze geen hinderlaag tegen.

Op een bankje bij de treden van de kathedraal zat een vrouw

van een jaar of veertig. Ondanks het avondduister droeg ze een bril met donkere glazen en in haar schoot lag een opgevouwen witte stok. Ze was tenger van postuur en had donker haar in een Audrey Hepburn-kapsel. Naast haar knieën stond een beige labrador. Zodra de hond hen zag, blafte hij drie keer kort.

De drie liepen naar haar toe.

‘Dank je, Sugar,’ zei de vrouw. Ze draaide haar hoofd om toen ze naast haar op de bank kwamen zitten. Ze kon hen wel horen, maar ze kon hen niet zien. Holly Schultz, adjunct-directeur van het Russische analyseteam van de CIA, was blind.

‘Miss Schultz,’ zei Kotov. ‘Het is lang geleden dat we elkaar voor het laatst hebben ontmoet. In St. Paul’s Cathedral, was het niet?’

‘Ja, dat klopt. Hallo, Grigori. Mijn excuses voor de plotselinge interventie, maar we konden niet langer wachten.’

‘Ik heb het gemerkt.’

‘Je weet wat er nu gaat gebeuren, hè?’ zei ze.

Bourne zag een onverwachte weerstand – bijna een uitdrukking van spijt – op Kotovs gezicht, alsof het nu pas tot hem doordrong dat hij nooit meer naar zijn geboorteland zou terugkeren. ‘Ja, natuurlijk,’ zei Kotov.

De Rus nam Bournes hand in een ijzeren greep en schudde die. Hetzelfde deed hij bij Nova, maar haar bleef hij langer aankijken, met een vreemde, nieuwsgierige blik in zijn ogen. Nova’s schoonheid deed dat meestal met mannen. ‘Hartelijk bedankt voor jullie hulp, jullie allebei.’

‘Veel succes,’ zei Bourne tegen hem.

‘Dixon draagt zorg voor de volgende stappen,’ zei Holly vanaf de bank. ‘Alles is er klaar voor.’

Alsof er een teken was gegeven kwamen er twee auto’s achter de kathedraal vandaan rijden. De eerste was een zwarte sedan met rookglazen ruiten; de tweede een wit busje met de naam van een schildersbedrijf in Helsinki op de zijkant. Er lagen zelfs twee ladders op het imperiaal van het busje. De twee voertuigen kwamen tot stilstand voor de bank met de CIA-agent en haar hond en aan de passagierskant van de sedan stapte een zwarte, atletisch gebouwde man uit. Hij was een jaar of dertig, had een knap gezicht dat onderaan in een puntige kin eindigde en hij was gekleed in een donker pak. Bourne kende hem. Als Holly Schultz en Sugar ergens naartoe